

บทที่ 4

การใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง

กลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง เป็นกลุ่มบุคคลที่น่าสนใจศึกษาในเรื่องของการใช้ภาษา ทั้งนี้เนื่องจาก บุคคลกลุ่มนี้มีลักษณะของความเป็นเพศชายและหญิงอยู่ในตัว รูปร่างปรากฏลักษณะความเป็นเพศชาย แต่จิตใจกลับมีความต้องการเป็นเพศหญิง สภาพความขัดแย้งที่เกิดขึ้นย่อมส่งผลกระทบต่อหลายอย่างกับตัวบุคคลนั้น และแน่นอนว่า การใช้ภาษาก็เป็นสิ่งหนึ่งที่ต้องได้รับผลกระทบจากภาวะขัดแย้งนี้เนื่องจากเป็นที่ทราบแล้วว่า เพศชายกับเพศหญิงมีการใช้ภาษาต่างกัน เพศชายใช้ภาษาบอกเพศชาย และเพศหญิงใช้ภาษาบอกเพศหญิง ทั้งนี้ยืนยันได้อย่างชัดเจนจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้วิจัยในการใช้คำสรรพนามและคำลงท้าย โดยพบว่าเพศชายใช้คำสรรพนาม 'ผม' และใช้คำลงท้าย 'ครับ' ซึ่งเป็นคำบอกเพศชาย ส่วนเพศหญิงใช้คำสรรพนาม 'หนู' และใช้คำลงท้าย กลุ่ม 'คะ' ซึ่งเป็นคำบอกเพศหญิง (ดูรายละเอียดในบทที่ 3) ดังนั้นกรณีการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง จึงเป็นที่น่าสนใจศึกษาว่าจะจะเป็นแบบใด เหมือนเพศชายหรือเพศหญิง

4.1 ประเภทของคำสรรพนามและคำลงท้ายที่ใช้โดยเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง

ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้รูปแปรของคำสรรพนาม คือ 'ผม หนู ใช้ชื่อ' และใช้รูปแปรของคำลงท้าย คือ 'ครับ ฮะ คะ ไม่ใช่'

รูปแปรของคำสรรพนามและคำลงท้ายที่พบ มีทั้งรูปที่เหมือนกับคำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชายและของเพศหญิง ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงเป็นตารางเพื่อให้เห็นชัดเจนดังนี้

ตารางที่ 8 การใช้รูปแปรของคำสรรพนามของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงเปรียบเทียบกับ
ของเพศชายและเพศหญิง

ประเภทของ คำสรรพนาม	เพศชาย	เพศหญิง	เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง
บอกเพศชาย	X		X
บอกเพศหญิง		X	X
ไม่บอกเพศ	X	X	X

เมื่อเปรียบเทียบแล้วพบว่า เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้คำสรรพนามและคำลงท้าย
เหมือนทั้งเพศชายและเพศหญิง โดยใช้คำบอกเพศชาย 'ผม' เหมือนเพศชาย และใช้คำบอก
เพศหญิง 'หนู' เหมือนเพศหญิงด้วย ส่วนกรณีการใช้คำไม่บอกเพศใช้ 'ชื่อ' เป็นคำที่ใช้เหมือน
กับทั้งเพศชายและเพศหญิง ซึ่งผู้วิจัยจะได้วิเคราะห์ต่อไปถึงกรณีการใช้คำสรรพนามของเพศชาย
ที่มีจิตใจเป็นหญิงนี้

และเมื่อเปรียบเทียบรูปแปรของคำลงท้ายที่พบในกลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงแล้วก็
ปรากฏผลในทำนองเดียวกันกับคำสรรพนามดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 การใช้รูปแปรของคำลงท้ายของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงเปรียบเทียบกับ
เพศชายและเพศหญิง

ประเภทของ คำลงท้าย	เพศชาย	เพศหญิง	เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง
บอกเพศชาย	X		X
บอกเพศหญิง		X	X
ไม่บอกเพศ	X	X	X

เมื่อวิเคราะห์การใช้รูปแปรของคำลงท้ายของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงแล้ว พบว่ามีลักษณะสอดคล้องกับการใช้คำสรรพนาม โดยเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้คำลงท้ายเหมือนทั้งเพศชายและเพศหญิง เห็นได้จากใช้ 'ครับ' เหมือนเพศชายและใช้ 'ค่ะ' เหมือนเพศหญิง ส่วนการใช้ 'ฮะ' และ 'ไม่ใช้' ถือเป็นคำที่ใช้ได้ทั้งเพศชายและเพศหญิง ดังนั้นจุดที่พิจารณาคือ การใช้คำบอกเพศชายและเพศหญิงจะเกิดเมื่อไร อย่างไร

4.2 ความถี่ในการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง

เนื่องจากปรากฏว่า ในกลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้ภาษาเหมือนทั้งเพศชายและเพศหญิง แต่คำถามคือ ความเหมือนเพศชายและเพศหญิงนั้นปรากฏในลักษณะที่เท่ากันหรือไม่ ดังนั้นเพื่อหาคำตอบผู้วิจัยจึงวิเคราะห์เพื่อหาความถี่ของปรากฏการใช้คำ แล้วพบว่ากลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้คำสรรพนาม 3 รูป คือ 'ผม ใช้ชื่อ และ หนู' โดยมีความถี่คิดเป็น 72.5%, 20.00% และ 7.5% ตามลำดับ ดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 การใช้คำสรรพนามของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง

รูปแปร	จำนวน	ร้อยละ
'ผม'	58	72.50
'ใช้ชื่อ'	16	20.00
'หนู'	6	7.50
รวม	80	100

พบว่า คำสรรพนาม 'ผม' เป็นคำสรรพนามที่กลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้ในความถี่สูงสุด ทำให้เรารู้ว่า โดยส่วนใหญ่แล้วคนกลุ่มนี้ใช้คำสรรพนามบอกเพศชาย แต่การปรากฏคำว่า 'หนู' ซึ่งเป็นคำสรรพนามบอกเพศหญิง และการ 'ใช้ชื่อ' ซึ่งเป็นคำไม่บอกเพศที่ถึงแม้มีถี่ในการปรากฏน้อย แต่นั่นแสดงว่าเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงก็มีการแสดงความเป็นเพศหญิงออกมาด้วย และเมื่อเปรียบเทียบคำสรรพนามที่ใช้โดยเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงกับคำสรรพนามที่ใช้โดยเพศชายและเพศหญิงตามประเภทของคำสรรพนามที่บ่งบอกเพศแล้วปรากฏดังนี้

ตารางที่ 11 การใช้ประเภทของคำสรรพนามที่บ่งบอกเพศของ
เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงเปรียบเทียบกับของ
เพศชายและเพศหญิง

ประเภทของคำ		เพศของผู้ใช้		
		ชาย	หญิง	ชายที่มีจิตใจเป็นหญิง
คำสรรพนามบอกเพศชาย	จำนวน	107	-	58
	ร้อยละ	85.60	-	72.50
คำสรรพนามบอกเพศหญิง	จำนวน	1	1,597	6
	ร้อยละ	0.80	81.48	7.50
คำสรรพนามไม่บอกเพศ	จำนวน	17	363	16
	ร้อยละ	13.60	18.52	20.00

เห็นได้ชัดว่า เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้คำสรรพนามบอกเพศชายเหมือนเพศชายและเหมือนเพศหญิงในการใช้คำบอกเพศหญิง และใช้คำไม่บอกเพศเหมือนทั้งเพศชายและเพศหญิง แต่เปอร์เซ็นต์การใช้คำลงท้ายบอกเพศชายของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงปรากฏสูงใกล้เคียงกับของเพศชาย (72.50% ใกล้เคียงกับ 85.60) ซึ่งต่างจากเปอร์เซ็นต์การใช้คำสรรพนามบอกเพศหญิงที่ปรากฏความถี่น้อยเมื่อเทียบกับของเพศหญิง (7.50% เปรียบเทียบกับ 81.48) แสดงให้เห็นว่า

โดยทั่วไปตามปกติแล้วเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้ภาษาเหมือนกับเพศชายมากกว่าเพศหญิง แต่ปรากฏความถี่ของคำไม่บอกเพศใกล้เคียงกับกลุ่มเพศหญิงมาก และเมื่อผู้วิจัยพิจารณาการใช้คำลงท้ายของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง ก็ปรากฏผลสอดคล้องกับการใช้คำสรรพนาม โดยปรากฏความถี่ในการใช้คำลงท้าย คือใช้คำลงท้าย 'ครับ' มากที่สุด 60% รองลงมา คือ 'ค่ะ' 32.75% 'คะ' 3.75% และ 'ไม่ใช้' น้อยที่สุด 2.5% ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 การใช้คำลงท้ายของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง

รูปแบบ	จำนวน	ร้อยละ
'ครับ'	48	60.00
'ค่ะ'	27	33.75
'คะ'	3	3.75
ไม่ใช้	2	2.50
รวม	80	100

เมื่อเปรียบเทียบการใช้ประเภทของคำลงท้ายที่บ่งบอกเพศ ของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงกับกลุ่มเพศชาย และกลุ่มเพศหญิงแล้วจะเห็นได้ว่าเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้คำบอกเพศชายในความถี่สูงสุดเหมือนกับเพศชาย รองลงมาคือคำไม่บอกเพศ ซึ่งพบในความถี่สูงกว่ากลุ่มเพศชายและเพศหญิง และมีการใช้คำบอกเพศหญิงด้วย ซึ่งการใช้คำบอกเพศหญิงของกลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงในที่นี้คือคำว่า 'คะ' ซึ่งเป็นรูปแบบที่ต่างจากการใช้คำบอกเพศหญิงของกลุ่มเพศชายที่ใช้คำว่า 'ค่ะ' นั้นแสดงว่าคำว่า 'คะ' ที่เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงใช้นั้นไม่ใช่เป็นเพียงการแสดงความอ่อนโยน ความรักที่มีต่อผู้ฟังเท่านั้น แต่เป็นคำที่ใช้ออกมาเพื่อแสดงความเป็นเพศหญิงที่ซ่อนเร้นอยู่ในจิตใจเป็นสำคัญ ทั้งนี้ผู้วิจัยได้แสดงตารางเปรียบเทียบการใช้คำลงท้ายของเพศ

ชายที่มีจิตใจเป็นหญิงกับของเพศชายและของเพศหญิง เพื่อให้เห็นได้ชัดเจนดังตารางที่ 13

ตารางที่ 13 การใช้ประเภทของคำลงท้ายที่บ่งบอกเพศของ
เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงเปรียบเทียบกับเพศชายและเพศหญิง

ประเภทของคำ		เพศของผู้พูด		
		เพศชาย	เพศหญิง	เพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิง
คำลงท้ายบอกเพศชาย	จำนวน	113	-	48
	ร้อยละ	90.40	-	60.00
คำลงท้ายบอกเพศหญิง	จำนวน	1	1,849	3
	ร้อยละ	0.80	94.34	3.75
คำลงท้ายบอกไม่บอกเพศ	จำนวน	11	111	29
	ร้อยละ	8.80	5.60	36.25

การปรากฏคำสรรพนามและคำลงท้ายของเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงในลักษณะเช่นนี้ แสดงว่า ในคนกลุ่มนี้มีคุณสมบัติของทั้งเพศชายและเพศหญิงอยู่ในตัว และการใช้ภาษาเป็นวิธีหนึ่งในการแสดงเพศของคนกลุ่มนี้ เพราะมีการใช้คำสรรพนามและคำลงท้ายเหมือนทั้งเพศชายและเพศหญิง แต่การที่พบว่า มีการใช้ภาษาบอกเพศชายมากกว่า เนื่องจากเป็นไปได้ว่า ลักษณะของ

บุคคลที่ปรากฏลักษณะภายนอกเป็นเพศชาย แต่มีจิตใจความต้องการอภายจะเป็นเพศหญิง เช่นนี้ยังไม่มีการยอมรับมากนักในสังคมไทย และในบางสังคมยังถือว่าเป็นเรื่องที่ผิดปกติ และโดยเฉพาะในงานวิจัยนี้ผู้พูดยังเป็นนิสิตที่ยังอยู่ในวัยเรียน ยังอยู่ในกรอบของสถานศึกษา ยังต้องฟังพาความคิดเห็นจากผู้ใหญ่ และยังมีลักษณะของความถูกผิด ควรหรือไม่ควรเข้ามากำหนด จึงทำให้มีการใช้ภาษาบอกเพศชายตามลักษณะของเพศที่ปรากฏภายนอก เพื่อให้ถูกต้องเหมาะสมตรงกับลักษณะค่านิยมที่เป็นที่ยอมรับในสังคมไทย ผู้วิจัยคิดว่า มีบางคนในกลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงที่ไม่ต้องการฝืนบังคับจิตใจตัวเอง เพราะแท้ที่จริงแล้วตัวเองต้องการเป็นเพศหญิง จึงหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาบอกเพศชาย โดยหันมาใช้ภาษาไม่บอกเพศแทน เพราะคำไม่บอกเพศเป็นคำกลางๆ ที่ใช้ได้ทั้งเพศชายและเพศหญิง ซึ่งจะเห็นได้ว่าคำไม่บอกเพศที่ปรากฏใช้ในกลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงนั้น ปรากฏในความถี่สูงกว่าการใช้คำไม่บอกเพศของกลุ่มเพศชายและเพศหญิง เนื่องจากว่าเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงมีความจำเป็นต่อการเลือกใช้คำประเภทนี้มากกว่า ทั้งนี้เพื่อเป็นการหาทางออกให้กับตัวเอง ในการกลบเกลื่อนพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศของตนจากเพศชายเป็นเพศหญิง แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นในบางครั้งเมื่ออำนาจความต้องการของจิตใจอยู่เหนือสิ่งอื่นใด ก็ทำให้มีการใช้ภาษาบอกเพศหญิงออกมา และในบทต่อไปผู้วิจัยจะได้แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเพศชายที่มีจิตใจเป็นหญิงจะปกปิดหรือเปิดเผยความต้องการของจิตใจออกมาตามอิทธิพลของปัจจัยใดบ้าง